

Spomladanske podobice.

(Piše Janko Barlè.)

II.

Petranovi in Zelanovi so bili sosedje. Petranova čedno pobeljena hiša je bila na jedni strani ceste, Zelanova ravnotaka bila je na drugi. Petranovo hišo senčil je krošnati oreh, Zelanovo košata tepka. Pri Petranovih so imeli hčerko Barico, pri Zelanovih pa Marico.

Barica in Marica bili sta dobri prijateljici. V enem tednu zagledali sta beli svet, jednega dne so ju nesli k sv. krstu in zapisali v krstno knjigo. Jedenkrat sta ju ujčkali njiju dobri materi pod krošnatim orehom, drugičkrat pod košato tepko in jima popevali lepe pesemce. A ko sta začeli hoditi, tedaj sta bili vedno skupaj, kot dve najbolji sestrici. Imeli sta jednaka krilca, jednake rokavce in jednaki rutici, le glavici sta se jima razlikovali, Baričino obsipavali so plavi kodri, Maričino pa črni.

Barica in Marica sta imeli vedno dosti zabave. Lovili sta se po dvorišču, gradili majhne vrtce, igrali z mačkom Drdrmavom, klicali čopaste kokoši, božali teličke v hlevu, pomagali, seveda samo z gledanjem, materama v kuhinji in prali rutice pri vodnjaku. Nù, po zimi je bilo malo težje, takrat je trebalo za pečjo sedeti in večkrat še celo skupaj niste mogli, dasi ni bilo daleč, ker je bil velik sneg, celó odraslim ljudem do kolena, kaj pa še-le našim maličkom. Vendar prišla je zopet spomlad, dvorišče je oživeló, a tudi Barica in Marica sta bili večji, kakor pa preteklega leta, in zopet sta skupaj tekali po dvorišču, po vrtu in po cesti. Po zimi ju je naučila babica mnogo mičnih pesmij, pa je bilo sedaj tudi dosti petja na dvorišču. Barica in Marica sta popevali, kakor da hočeta tekmovati z onimi liščki, kateri so gnjezdili gori na orehu, ali pa z onim slavčkom, kateri je vsakega jutra in večera gostolel v vrtni ograji. Oj, bilo je lepo spomladi. Tepka je bila vsa v cvetju, kakor da je posuta sè snegom, a gori je šumljalo sto in sto čebelic in drugih mrčesov. Okrog

zvonika vaše cerkve so krožile postoljke, pisani metulji so se igrali v zraku, koklja se je sprehajala s svojo mnogoštevilno družinico po dvorišču, a maček Drdrnav stegnil se je tam na solncu, dremal in grel svoje gibčne ude. Ni manjkalo torej zabave Petranovi Barici in Zelanovi Marici!

V bližnjem mestecu Zalesju je bil semenj. Petranova in Zelanova mati sta odšli tudi v Zalesje, da nakupita raznih stvari. Barica in Marica bi hoteli tudi z njima, ali kaj, Zalesje je bilo daleč, a oni dve majhni, pa sta morali ostati doma, vendar obljubili sta materama, da jima prideta popoldne naproti. Kar sta obljubili, to sta tudi izvršili naši malički.

Lepo je sijalo pomladansko solnce, ko sta jo mahnila od doma. Maček Drdrnav je pač malo čudno gledal, ko sta mu zaklicali: »Zdravo Drdrnavče, zdaj se več ne vidimo, ker greva v svet«, in žalostno zamijavkal, vendar oni sta se glasno zasmijali in odtekli po cesti.

Vse je bilo v cvetu — vrtovi, travniki in gojzd — in veter je raznašal ugodno vonjavo daleč na okoli. Barica in Marica sta se vsaki čas ustavili in stekli s ceste na travnik in si trgali lepe cvetlice, saj jih ni takovih, kakoršne so spomladanske. Travnik je bil kot prostrana zelena preproga, okrašen z najlepšimi okraski in našit s pisanimi cvetkami. Sto barv, sto vonjav!

Vendar evo gojzda, ej tudi gojzd je že zelen. Dolgo je že rujavel in otožno zrl na že zeleni travnik, vendar najedenkrat začel je tudi on zeleneti. Najpreje so ozelenele gladkokožnate bukve, potem razno grmičevje, naposled je bil ves zelen. Lističi so bili nežni, zelo nežni, prozirnó zeleni in kar lesketali so se od svežosti in mladosti. Barica in Marica sta veselo trgali male vejice. Izmed mahovja pod drevesi so pognale tudi razne cvetlice. Bilo je tu belega jagodovega cveta, tu pa tam rasel je še kateri zaostali pasji zob, ali pa modri žafran in mnogo drugih gojzdnih cvetok. Naši malički sta te še bolj cenili, zato, ker so jima bile bolj nenavadne, na travniku sta bili skoraj vsaki dan, v gojzdu pa le malokdaj. Najedenkrat vskliknili sta ob istem času obe prav glasno in stekli tja, kjer je bil mah najlepši.

»Ta bode moja«, vskliknila je Barica.

»Moja bode!« zaklicala je Marica.

Obe sta bili ob istem času ondukaj, obe sta segli po drobni cvetki z malimi zvončki — obema je ostalo v roki nekoliko strte cvetke — prve šmarnice.

»Kaj si napravila?« dejala je Barica Marici.

»Ti si kriva, zakaj mi je nisi pustila, jaz sem jo prva zagledala.«

»Nak, ne ti, jaz.«

»Kaj me boš učila, ná, tu jo imaš, le snej si jo«, hitela je Marica in vrgla Barici svoj košček cvetke v obraz.

»Snej si jo ti«, vskliknila je Barica in ji ravno tako vrgla oni del cvetke, katerega je ona utrgala. To je bilo zopet Marici preveč in vrgla je v Barico ves šopek cvetlic in vejic, katere je ob potu nabrala. Nù, Barica povrnila ji je istotako s svojim.

Bilo je obema preveč. Lica so se začela kremžiti in v gojzdu se je oglasil glasen jok Petranove Barice in Zelanove Marice. Pustili sta šopka ondi in odpotili se dalje po cesti, Barica je stopala na jedni strani ceste, Marica na drugi. Govorili nista ničesar, ihteli sta še vedno, gledali v tla, a iz očes kapale so jima debele solze. Ni bilo več glasnega smeha in vzklikov, veselega skakanja in nabiranja cvetlic. Da ju nisem poznal, izvestno bi rekel, da to nista Petranova Barica in Zelanova Marica.

Vendar, evo sejmarjev. Barica in Marica opazili sta hitro mej sejmarji svoji materi, obrisali sta si solze in stekli vsaka k svoji materi. V materini košarici se je našlo marsikaj iz sejma. Vsaka je dobila svoje, ali nista si medseboj tega pokazali, kakor drugekrati. Materama bilo je malo čudno, kaj da sta Barica in Marica danes tako tihi, vendar rekli nista nič, nego korakale so vse skupaj proti domu.

Najedenkrat so rekli Petranova mati: »Nu Marica, Barica, ali ne vidita onih lepih šmarnic tam-le pod grmom, pa koliko jih je! Natrgajta si jih no, saj so to tako mile cvetke!«

Barica in Marica sta se pogledali in odhiteli po šmarnice. Koliko jih je bilo — vsaka je nabrala lep šopek. Rudeči sta bili obe kot makov cvetek na polju. Potem je pa rekla Barica Marici:

»Marica, si še kaj jezna?«

»Nak, a ti?«

»Tudi ne.« Veselo sta odskakali k svojim materama in jima povedali celi dogodek. Materi sta pa dejali:

»To ni bilo lepo od vaju, tako ne delajo prijateljice. Vidita, zato nista bili danes tako veseli kot drugokrat. Nevoščljivost ni prida, varujta se je v prihodnje. Privošči bližnjemu vsako srečo in vsako stvar, a Bog ne bode niti nate pozabil.«

Detecu.

 detece, detece mlado,
Kaj k nebu iztegaš roko?
Igralo bi z lučko se rado?
Tam zvezdice iasne sijo.

O detece, detece mlado,
Kaj sili ti v trate oko?
Nabiralo cvetje bi rado?
Tam rožice krasne cvetó.

O detece, detece mlado,
Kaj vleče te v gozdek uho?
Poslušalo petje bi rado?
Tam ptičice glasne pojó.

O detece, angeljček mili,
Kaj k nebu iztegaš roko,
Kaj v trate očesce ti sili,
Kaj vleče te v gozdek uho?

Tvoj glasek najmilše je petje,
Tam v gozdu pač takega ni,
Na licih ti rožic je cvetje,
A zvezde so tvoje oči!

Gregor Gornik.

